Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 488 van 23 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore bij advocaat Z. FARID**
Jan Van Rijswijcklaan 279/281/25
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 september 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. FARID die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De feiten die de bestreden akte voorafgaan, worden in de nota als volgt opgelijst:

"Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, staat gekend onder verschillende aliassen.
Hij heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf, bendevorming-deelname, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 14.08.2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.
Eurodac-onderzoek toonde aan dat verzoeker op 17.02.2023 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in Duitsland had ingediend.

Er werd een overnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die zich op 06.03.2024 akkoord verklaarden met verzoekers overname conform artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening. Dit akkoord was geldig tot 06.03.2025.
Het Bestuur infomeerde de Duitse instanties op 26.07.2024 dat verzoeker van zijn vrijheid beroofd was waardoor de overdrachtstermijn tot 12 maanden verlengd diende te worden.
Verzoeker werd op 02.09.2025 in de gevangenis gehoord en verklaarde vrijwillig naar Duitsland te willen terugkeren en weigerde vrijwillig naar Marokko te zullen gaan.
Op 31.10.2025 werd voor verzoeker de identificatieprocedure opgestart bij het Consulaat-generaal van Marokko te Brussel, die op 26.01.2026 verzoekers identiteit bevestigde.
Verzoeker werd op 25.06.2026 opnieuw gehoord in de gevangenis van Merksplas (...)
Een bilateraal overnameakkoord werd aan de Duitse autoriteiten gericht op 11.08.2026.
Op 19.08.2026 stelden de Duitse instanties dat de persoon Z. A. (alias J. B.) in Duitsland nooit subsidiaire bescherming heeft gekregen en hij er sinds 2023 niet meer in contact is geweest met de Duitse diensten."

1.2 Op 2 september 2026 trof verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker vecht deze akte aan, behoudens wat betreft het luik vasthouding. Ze luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: J.
Voornaam: B.
Geboortedatum: (…) 1998
Geboorteplaats: (…)
Nationaliteit: Marokko

In de gevangenis gekend als Z. A., geboren op 11.03.2002, onderdaan van Marokko.

ALIAS: H. A., geboren op 12.04.2007, onderdaan van Marokko; Z. A., geboren op 11.03.2006, onderdaan van Marokko, A B, geboren 12.03.1996 te Ain Albat, onderdaan van Syrië.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of
vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.
Betrokkene verblijft reeds sedert 29.02.2024 (opsluitingsdatum) in het Rijk.
 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf, bendevorming-deelname, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 14.08.2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.
Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 11 februari 2024 tot en met 16 maart 2024 met enkele medekompanen verschillende diefstallen en diefstallen met braak pleegde. O.a.: in nacht van 27 op 28 februari werd de politie opgeroepen voor een poging tot diefstal met braak. Drie mannen staan aan een woning waarvan twee aan de voordeur prutsen en één op uitkijk staat, zo blijkt uit de verklaring van twee getuigen. Nadat ze worden betrapt, wandelen ze weg. Aan de voordeur is een inkeping zichtbaar.
Betrokken en zijn medekompanen worden in de buurt aangetroffen, voldoen aan de persoonsbeschrijving van de getuigen en worden ook formeel herkend.
Op 15 februari wordt B.B. met geweld beroofd van zijn polshorloge. Het slachtoffer verklaart dat hij wordt gepasseerd door twee mannen op een step. De man achterop maakt dansende bewegingen in zijn richting, grijpt hem vast bij de bovenarm en de onderarm en trapt hem enkele keren tegen de linkerkuit, ondertussen leidt de andere man de aandacht van de metgezel van het slachtoffer af.

Om zijn portefeuille te beschermen steekt het slachtoffer zijn hand in zijn zak. HJI probeert zich los te wringen van de omhelsing. De mannen vertrekken terug op de step en het slachtoffer stelt vast dat zijn horloge weg is. Betrokkene was bij arrestatie in het bezit van het horloge van het slachtoffer. Bij een huiszoeking in het kraakpand waar betrokkene verbleef werden de gestolen voorwerpen aangetroffen.
Uit het strafonderzoek blijkt dat betrokkene samen met zijn kompanen op georganiseerde wijze deel uitmaakte van een vereniging, een groep van jonge, illegale mannen die –in wisselende samenstelling weliswaar vermogensdelicten, grijpdiefstallen, diefstallen met geweld, inbraken en poging daartoe plegen om minstens in hun levensonderhoud te voorzien. Betrokkene en zijn medekompanen hebben onder meer slachtoffers overvallen en een variant van de 'Zidane-techniek' toegepast, met name het bewust fysiek contact zoeken door de slachtoffers vast te grijpen en met hen te 'dansen' om –via dit afleidingsmaneuver- ongemerkt de slachtoffers ter hoogte van de jas/broekzakken te betasten en te bestelen. Betrokkene en zijn kompanen hadden een duidelijke taakverdeling, waarbij sommigen op uitkijk stonden en/of voorbijgangers afleiden en anderen de materiële uitvoerders waren. De feiten vormen, mede omwille van hun georganiseerd karakter, een ernstige bedreiging voor de maatschappelijke veiligheid en veroorzaken onveiligheidsgevoelens bij de individuele burgers. In hoofde van betrokkene getuigen de feiten een totaal gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid.

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13
Betrokkene werd op 25.06.2026 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij geen wijzigingen aanbrengen ten opzichte van zijn eerder afgelegde verklaring dd. 02.09.2025 en bevestigt deze integraal te behouden.
Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst dd. 02.09.2025 dat hij sedert 2 jaar in België verblijft, dat hij vanuit Duitsland naar België reisde. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren.
Hij verklaarde mondeling aan de terugkeerbegeleider dat hij niet wenst terug te keren naar Marokko maar wel naar Spanje, Doordat hij in Spanje geen recht op verblijf heeft, blijkt dit onmogelijk. Nadien verklaarde hij dat hij wenst terug te keren naar Duitsland, mits het akkoord niet meer geldig is blijkt dit onmogelijk. Betrokkene weigerde een vrijwillige vertrekverklaring te betekenen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene verblijft sinds 29.02.2024 (opsluitingsdatum) in België te verblijven.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende
informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.
Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten; Z. A, geboren op 11.03.2002, onderdaan van Marokko, H. A., geboren op 12.04.2007, onderdaan van Marokko; Z. A., geboren op 11.03.2006, onderdaan van Marokko, A B, geboren 12.03.1996 te Ain Albat, onderdaan van Syrië
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.
Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf, bendevorming-deelname, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 14.08.2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.
Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 11 februari 2024 tot en met 16 maart 2024 met enkele medekompanen verschillende diefstallen en diefstallen met braak pleegde. O.a.: in nacht van 27 op 28

februari werd de politie opgeroepen voor een poging tot diefstal met braak. Drie mannen staan aan een woning waarvan twee aan de voordeur prutsen en één op uitkijk staat, zo blijkt uit de verklaring van twee getuigen. Nadat ze worden betrapt, wandelen ze weg. Aan de voordeur is een inkeping zichtbaar.
Betrokken en zijn medekompanen worden in de buurt aangetroffen, voldoen aan de persoonsbeschrijving van de getuigen en worden ook formeel herkend.
Op 15 februari wordt B.B. met geweld beroofd van zijn polshorloge. Het slachtoffer verklaart dat hij wordt gepasseerd door twee mannen op een step. De man achterop maakt dansende bewegingen in zijn richting, grijpt hem vast bij de bovenarm en de onderarm en trapt hem enkele keren tegen de linkerkuit, ondertussen leidt de andere man de aandacht van de metgezel van het slachtoffer af.
Om zijn portefeuille te beschermen steekt het slachtoffer zijn hand in zijn zak. HJI probeert zich los te wringen van de omhelsing. De mannen vertrekken terug op de step en het slachtoffer stelt vast dat zijn horloge weg is. Betrokkene was bij arrestatie in het bezit van het horloge van het slachtoffer. Bij een huiszoeking in het kraakpand waar betrokkene verbleef werden de gestolen voorwerpen aangetroffen.
Uit het strafonderzoek blijkt dat betrokkene samen met zijn kompanen op georganiseerde wijze deel uitmaakte van een vereniging, een groep van jonge, illegale mannen die –in wisselende samenstelling weliswaar vermogensdelicten, grijpdiefstallen, diefstallen met geweld, inbraken en poging daartoe plegen om minstens in hun levensonderhoud te voorzien. Betrokkene en zijn medekompanen hebben onder meer slachtoffers overvallen en een variant van de 'Zidane-techniek' toegepast, met name het bewust fysiek contact zoeken door de slachtoffers vast te grijpen en met hen te 'dansen' om –via dit afleidingsmaneuver- ongemerkt de slachtoffers ter hoogte van de jas/broekzakken te betasten en te bestelen. Betrokkene en zijn kompanen hadden een duidelijke taakverdeling, waarbij sommigen op uitkijk stonden en/of voorbijgangers afleiden en anderen de materiële uitvoerders waren. De feiten vormen, mede omwille van hun georganiseerd karakter, een ernstige bedreiging voor de maatschappelijke veiligheid en veroorzaken onveiligheidsgevoelens bij de individuele burgers. In hoofde van betrokkene getuigen de feiten een totaal gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid.
Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:
Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Artikel 3 EVRM
Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren.
Hij verklaarde mondeling aan de terugkeerbegeleider dat hij niet wenst terug te keren naar Marokko maar wel naar Spanje, Doordat hij in Spanje geen recht op verblijf heeft, blijkt dit onmogelijk. Nadien verklaarde hij dat hij wenst terug te keren naar Duitsland, mits het akkoord niet meer geldig is blijkt dit onmogelijk. Betrokkene weigerde een vrijwillige vertrekverklaring te betekenen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Vasthouding (...)"

2. Over de rechtspleging

Nu blijkt dat verzoeker wordt vastgehouden, is hij overeenkomstig artikel 2.22, §3, 2°, van de RvV-wet vrijgesteld van het rolrecht en van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: "*Schending van artikel 1, § 2, en de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980; artikel 7, lid 4, van Richtlijn 2008/115/EG; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; de materiële motiveringsplicht; het zorgvuldigheidsbeginsel; het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel".*

Hij betoogt als volgt:

“2.1. Geen zorgvuldige individuele beoordeling van het risico op onderduiken
12.-
Het risico op onderduiken in de zin van artikel 1, § 2, Vreemdelingenwet moet actueel en reëel zijn en moet na een individueel onderzoek worden vastgesteld met inachtneming van alle omstandigheden eigen aan het geval. De aanwezigheid van één of meer objectieve criteria laat niet toe automatisch tot onderduikgevaar te besluiten. De Raad heeft dit beginsel recent nog toegepast in RvV nr. 318.849 van 18 december 2024.
13.-
De bestreden beslissing verwijst onder meer naar het ontbreken van een regularisatiepoging, het gebruik van verschillende identiteiten en het ontbreken van een aanmelding bij de gemeente. Die elementen worden evenwel hoofdzakelijk als historische vaststellingen opgesomd. Verzoeker bevindt zich sinds 29 februari 2024 onafgebroken in detentie.
De beslissing onderzoekt niet concreet welke aanwijzingen op 2 september 2026 aantonen dat hij zich na vrijstelling of bij een gereguleerd vertrek daadwerkelijk aan de autoriteiten zou onttrekken.
14.-
Ook de weigering om een vrijwillige vertrekverklaring naar Marokko te ondertekenen kan in de concrete omstandigheden niet zonder meer worden gelijkgesteld met een weigering om aan iedere wettige terugkeer- of verwijderingsroute mee te werken. De beslissing vermeldt zelf dat verzoeker Spanje als bestemming heeft opgegeven.
De stukken 2 en 3 tonen dat die verwijzing naar Spanje aansluit bij een eerder en objectief gedocumenteerd verblijfstraject. Stuk 4 toont bovendien een concreet opvangadres in België onder de gevangenisidentiteit A.Z.. Deze omstandigheden vergen een individuele beoordeling en zijn onverenigbaar met een louter automatische afleiding van een actueel en reëel onderduikrisico.

2.2. De openbare-ordemotivering beoordeelt onvoldoende de actualiteit van het gevaar
15.-
Verzoeker minimaliseert de ernst van zijn strafrechtelijke veroordeling niet. DVZ heeft de aard van de feiten uitvoerig weergegeven.
Voor de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, Vreemdelingenwet volstaat de enkele veroordeling evenwel niet. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn per geval moet worden beoordeeld en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging veronderstelt:

“69 Vervolgens vloeit, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voort om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek (zie arrest Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 51). Bovendien moeten, blijkens de overwegingen 2, 6, 11 en 24 van richtlijn 2008/115 en artikel 5 ervan, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, waaronder het evenredigheidsbeginsel, besluiten die op grond van die richtlijn

70 Uit het voorgaande volgt dat een lidstaat niet automatisch, middels regelgeving of in de praktijk, mag afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek in het geval waarin de betrokkene een gevaar voor de openbare orde vormt. Voor de juiste gebruikmaking van de in artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 daartoe geboden mogelijkheid dient per geval te worden nagegaan of het niet toekennen van een dergelijke termijn verenigbaar zou zijn met de grondrechten van de betrokkene.”
(Eigen nadruk)
Daarbij zijn onder meer de aard en ernst van de feiten, het tijdsverloop en de persoonlijke gedragingen relevant.
16.-
De strafbare feiten die in de bestreden beslissing worden beschreven situeren zich in februari en maart 2024; de veroordeling dateert van 14 augustus 2024; de bestreden beslissing dateert van 2 september 2026.
De beslissing motiveert de ernst van de oorspronkelijke feiten, maar bevat geen afzonderlijke beoordeling van het gedrag van verzoeker gedurende de daaropvolgende detentieperiode, van eventuele recente incidenten of recidive-indicatoren, noch van de actuele informatie uit het detentie- en reclasseringstraject. Daarmee wordt niet afdoende gemotiveerd waarom verzoeker op de datum van de beslissing nog een actuele bedreiging vormde die een vertrektermijn van nul dagen rechtvaardigde.
17.-
RvV nr. 318.849 van 18 december 2024 past precies deze maatstaf toe: bij het weigeren van een termijn voor vrijwillig vertrek moet de overheid rekening houden met het geheel van de persoonlijke gedragingen, de concrete feiten, het tijdsverloop en de gedragingen sinds de feiten; een algemene verwijzing naar de impact van criminaliteit volstaat niet.

Nu zowel het onderduikrisico als de actualiteit van de openbare-ordebedreiging een individuele beoordeling vereisen, is het onderdeel waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan minstens onzorgvuldig voorbereid en ontoereikend gemotiveerd".

3.2. De Raad leest in het betoog geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden akte, die duidelijk gemotiveerd is in rechte en in feite, de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet) schendt, noch hoe ze artikel 7, lid 4, van Richtlijn 2008/115/EG en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. Verzoeker werpt op dat verweerder geen zorgvuldige beoordeling heeft gedaan van het risico op onderduiken en dat de "*openbare orde motivering*" in het licht van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet onvoldoende de actualiteit van het gevaar beoordeelt.

3.4. De beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek steunt enerzijds op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet (de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid) en anderzijds op artikel 74/14, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken). Elk van deze gronden kan zelfstandig de beslissing dragen om aan verzoeker geen vrijwillige vertrektermijn te verlenen. Het betekent dat deze beslissing slechts vernietigd kan worden indien verzoeker gegronde kritiek uit tegen de toepassing van beide gronden. Voor wat betreft het vastgestelde risico op onderduiken, dit steunt op verschillende submotieven bedoeld in artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet (de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan); 2° (de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt); 3° (de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Vooreerst merkt de Raad op dat nergens in deze submotieven wordt vastgesteld dat verzoeker geweigerd heeft om een vrijwillige vertrekverklaring naar Marokko te ondertekenen wat zou worden gelijkgesteld met een weigering om aan iedere wettige terugkeer- of verwijderingsroute mee te werken. Verzoekers betoog in die zin mist feitelijke grondslag. Verzoeker acht voorts de feitelijke vaststellingen die gedaan worden binnen het kader van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, §2, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet "*historische vaststellingen*". Hij benadrukt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en wijst erop dat hij sedert 29 februari 2024 onafgebroken in detentie zit. In het kader van de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt verweerder vast dat verzoeker gebruik gemaakt heeft van verschillende identiteiten en concretiseert hij dit. Verzoeker betwist deze concrete vaststellingen niet. De Raad ziet niet in waarom verweerder geen actueel risico op onderduiken zou mogen weerhouden op basis van deze vaststellingen, dit om de enkele reden dat verzoeker de aliassen gebruikt heeft alvorens hij in de gevangenis belandde. Redelijkerwijs is het risico niet uitgesloten dat verzoeker opnieuw aliassen gaat aanwenden om onder te duiken bij zijn vrijstelling uit de gevangenis. Het risico op onderduiken kan overigens worden vastgesteld ten aanzien van één enkel objectief criterium (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.113-B.118 (p. 130-138), B.S. 20 april 2021). Verzoekers verwijzing naar de stukken 2, 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift kunnen niet tot een ander oordeel leiden (zie *infra* bespreking van het tweede middel).

De Raad concludeert dan ook dat de beslissing tot het niet verlenen van een vrijwillige vertrektermijn reeds afdoende geschraagd wordt door de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad gaat bijgevolg niet in op de kritiek die verzoeker uit op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, §2, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet noch op die van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Immers kan zelfs gegronde kritiek tegen de toepassing van voormelde bepalingen de beslissing tot het niet verlenen van een vrijwillige vertrektermijn niet onderuit halen.

Het eerste middel kan, voor zover ontvankelijk, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden akte.

3.5. In een tweede middel werpt verzoeker op "*Schending van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG; de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980; de artikelen 2.20, 2.59 en 2.60 RvV-Wet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel".*

Hij betoogt als volgt:

“2.3. De Spaanse administratieve positie is concreet en had niet categorisch als onbestaand mogen worden afgedaan
18.-
De bestreden beslissing stelt dat verzoeker naar Spanje wil terugkeren, maar dat dit niet mogelijk is omdat hij er geen verblijfsrecht heeft. Zij vermeldt niet op welke verificatie die categorische vaststelling berust. Dit is des te relevanter nu de thans voorliggende stukken verzoeker reeds in 2021 bij verschillende Spaanse overheids- en zorginstanties onder één en dezelfde burgerlijke identiteit registreren en de Spaanse piste in juni en juli 2026 reeds in het detentiedossier werd besproken.
19.-
Verzoeker voert niet aan dat een empadronamiento, SIP-inschrijving, medisch dossier of opvangattest op zichzelf een actuele Spaanse verblijfstitel vormt. De juridische grief is preciezer: deze concordante stukken maken het bestaan van een Spaanse administratieve positie controleerbaar en tonen dat de verklaring van verzoeker niet louter hypothetisch is.
De administratie kon daarom de Spaanse piste niet afdoen met één niet-onderbouwde zin zonder minstens de aard en eventuele actuele geldigheid van die positie te verifiëren, temeer daar de gekozen verwijderingsbestemming Marokko is.
20.-
Artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG bevat een bijzondere regeling voor een illegaal verblijvende derdelander die over een geldige verblijfstitel of een andere toestemming tot verblijf in een andere lidstaat beschikt.
In beginsel moet hem worden opgedragen zich naar die andere lidstaat te begeven, behoudens de in de richtlijn voorziene uitzonderingen.
Het Hof van Justitie bevestigde dat de aanwezigheid van een verblijfsrecht in een andere lidstaat juridisch bepalend kan zijn voor de te volgen terugkeerroute. De vraag of verzoeker nog een actuele Spaanse titel of andere verblijfsrechtelijke toestemming bezit, is daarom geen bijkomstig detail maar een feit dat eerst correct moet worden vastgesteld:
“87 Aangezien dit overleveringsbesluit een van de maatregelen is waarin richtlijn 2008/115 voorziet om een einde te maken aan het illegale verblijf van een derdelander, en het een stap ter voorbereiding van diens verwijdering van het grondgebied van de Unie vormt, moet de betrokken lidstaat dat besluit, gelet op de doelstellingen van deze richtlijn, voortvarend en ten spoedigste nemen, opdat deze derdelander zo snel mogelijk wordt overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de terugkeerprocedure (zie in die zin arresten van 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, EU:C:2011:807, punten 31 en 45, en 15 februari 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 76).” (Eigen nadruk)
2.4. Nieuwe en pertinente elementen bij het ex-nunconderzoek van de terugleiding
21.-
De beslissing tot terugleiding naar de grens is een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.59, § 1, 3°, RvV-Wet verricht de Raad ten aanzien van dit onderdeel een volledig onderzoek ex nunc. De stukken 2 tot en met 4 worden in deze eerst mogelijke procedureakte aangebracht overeenkomstig artikel 2.20 RvV-Wet.
Hun nieuw karakter bestaat erin dat zij niet in het verzoekschrift of rechtsplegingsdossier voorlagen; hun pertinentie bestaat erin dat zij rechtstreeks betrekking hebben op de identiteit van verzoeker, zijn Spaanse administratieve voorgeschiedenis, de concrete mogelijkheid van een andere Europese terugkeerroute en zijn actuele opvangsituatie.
22.-
De Spaanse stukken bevestigen de identiteit B. J., geboren op 2 november 1998, bij verschillende onafhankelijke instanties. De woonstverklaring bevestigt anderzijds dat de persoon die in de gevangenis als Adam Zkira wordt gekend over een concreet adres kan beschikken. Deze gegevens nemen de vastgestelde aliassen niet weg, maar verhinderen wel dat de identiteitsproblematiek zonder nadere verificatie uitsluitend als aanwijzing van fraude of onderduikgevaar wordt behandeld.
23.-
Indien de Raad op basis van de stukken niet zelf kan vaststellen wat de actuele Spaanse verblijfsrechtelijke positie is, zijn bijkomende verificaties bij de Spaanse autoriteiten vereist. Artikel 2.60, § 1, 2°, RvV-Wet laat in het kader van het ex-nunconderzoek vernietiging toe wanneer nieuwe en pertinente elementen aanvullende onderzoeksmaatregelen door de administratieve overheid vereisen. De terugleiding naar Marokko kan daarom niet onverkort worden gehandhaafd zonder dat de objectief gedocumenteerde Spaanse piste behoorlijk wordt opgehelderd.”

3.6. De Raad leest in het betoog geen concrete uitleg over de wijze waarop artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden werd door de bestreden akte. De Raad ziet voorts niet in hoe de bestreden akte de artikelen 2.20, 2.59 en 2.60 van de RvV-wet kan schenden nu dit bepalingen betreft over de *ex-nunc* bevoegdheid van de Raad.

Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.7. In de bestreden akte kan onder het kopje "*artikel 74/13"* van de Vreemdelingenwet het volgende gelezen worden:

"Betrokkene werd op 25.06.2026 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij geen wijzigingen aanbrengen ten opzichte van zijn eerder afgelegde verklaring dd. 02.09.2025 en bevestigt deze integraal te behouden.
Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst dd. 02.09.2025 dat hij sedert 2 jaar in België verblijft, dat hij vanuit Duitsland naar België reisde. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren.
Hij verklaarde mondeling aan de terugkeerbegeleider dat hij niet wenst terug te keren naar Marokko maar wel naar Spanje, Doordat hij in Spanje geen recht op verblijf heeft, blijkt dit onmogelijk. Nadien verklaarde hij dat hij wenst terug te keren naar Duitsland, mits het akkoord niet meer geldig is blijkt dit onmogelijk. Betrokkene weigerde een vrijwillige vertrekverklaring te betekenen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen".

3.8. De Raad ziet niet in waarom verzoeker van verweerder verwacht dat deze in de bestreden akte zou vermelden "*op welke verificatie*" de vaststelling berust dat verzoeker geen recht op verblijf heeft in Spanje. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier aan verweerder nooit enig concreet stuk verschaft dat erop wees dat hij mogelijks een verblijfsrecht zou hebben in Spanje. Het bleef beperkt tot loutere verklaringen van verzoeker in die zin alsook de loutere opwerping dat hij in Spanje nog een openstaande straf zou hebben. Verzoeker verwijst "*thans"* naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken onder de rubriek "*stuk 2. Spaanse administratieve en officiële stukken betreffende B.J.".* Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat ze aan verweerder overgemaakt werden alvorens deze de bestreden akte trof. Verweerder kan bezwaarlijk verweten worden de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht geschonden te hebben op basis van stukken waarover hij niet beschikte toen hij de bestreden akte trof. Het emailverkeer gevoegd bij het verzoekschrift opgenomen onder de rubriek, "*Stuk 3 E- mailwisseling tussen de raadsman en de Psychosociale dienst van de gevangenis Merksplas van 5 juni ,11 juni, 8 juli en 9 juli 2026 betreffende de Spaanse documenten en het Spaans traject van verzoeker*" betreft geen mailverkeer met de Dienst Vreemdelingenzaken. Ze werd ook niet opgenomen in het administratief dossier zodat verweerder ook hiermee geen rekening kon houden.

3.9. Rest ten slotte nog verzoekers vraag om de stukken 2 tot en met 4 gevoegd bij het verzoekschrift te onderwerpen aan een *ex-nunc* beoordeling in de zin van artikel 2.59, §1, tweede lid, 3° van de RvV-wet.

3.10 De Raad kan echter niet ingaan op verzoekers vraag. De toelichting bij de voormelde bepaling in de memorie van toelichting (Parlement, Kamer, 2025-2026, Doc 56 nr. 1399/001, p.143) maakt duidelijk dat enkel een dreigende schending van de grondrechten (artikelen 3 en 8 EVRM,...) een volledige *ex-nunc* beoordeling behoeft van de Raad. De Raad onderzoekt dus enkel of een bij het beroep aangebracht element of stuk een nieuw en pertinent element is in de zin van artikel 2.20 van de RvV-wet als het de grondrechten betreft en, zo ja, of het van die aard is dat bijkomend onderzoek door de overheid nodig is zoals bedoeld in artikel 2.60, § 1, 2° van de RvV-wet.

3.11. *In casu* werpt verzoeker echter geen dreigende schending van een grondrecht op.

3.12. De *ex-nunc* beoordeling door de Raad is er niet op gericht om een verzoeker de mogelijkheid te geven *a-posteriori* een door hem begane onzorgvuldigheid recht te trekken door thans pas de stukken ter kennis te brengen gevoegd bij het verzoekschrift onder de rubriek "*stuk 2. Spaanse administratieve en officiële stukken betreffende B.J."* en onder de rubriek, *"Stuk 3 E- mailwisseling tussen de raadsman en de Psychosociale dienst van de gevangenis Merksplas van 5 juni ,11 juni, 8 juli en 9 juli 2026 betreffende de Spaanse documenten en het Spaans traject van verzoeker".* Het blijkt niet noch wordt voorgehouden door verzoeker dat hij niet in de mogelijkheid was om stukken die dateren van 2021 en die zouden uitgaan van de Spaanse overheid eerder aan verweerder over te maken.

3.13. Ten overvloede, de stukken geklasseerd onder stuk 2 zijn in het Spaans opgesteld. Artikel 3.4, §4, van de wet op de RvV luidt als volgt: *"De stavingsstukken waarvan de partijen gebruik willen maken worden in originele vorm of onder de vorm van een kopie voorgelegd. De in het eerste lid bedoelde stukken worden opgesteld in één van de drie landstalen of in het Engels. Stukken opgesteld in een andere taal, niet voorzien van een eensluidend verklaarde vertaling, worden door de Raad niet mee in overweging genomen"*.

Vermits de in het Spaans opgestelde stukken niet vergezeld zijn van een eensluidend verklaarde vertaling worden ze door de Raad niet mee in overweging genomen.

De Raad kan immers hierdoor niet nagaan of de stukken daadwerkelijk zeggen wat verzoeker beweert dat ze zeggen.

Alleszins houdt verzoeker nergens voor dat de betrokken stukken die alle dateren van 2021 aantonen dat hij destijds in Spanje een verblijfsrecht had, laat staan dat hij daar thans nog over beschikt. Dat de stukken erop wijzen dat verzoeker daar toen heeft verbleven, daar administratief gekend was en er ook actief werkte zoals de raadsman het voorhoudt in zijn e-mail van 9 juli 2026 gericht aan S.B., attaché Psycholoog Expertise werkzaam op de Psychosociale dienst van de gevangenis van Merkplas (zie stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift), houdt niet in dat hij aldaar in 2021 een verblijfsrecht had, laat staan dat dit tot op heden doorwerkt waardoor verzoeker naar Spanje in plaats van Marokko moet worden gerepatrieerd. Op de pagina's 2 en 4 van het verzoekschrift kan trouwens gelezen worden: "*Verzoeker betwist niet dat de thans voorliggende Spaanse stukken op zichzelf nog geen bewijs vormen van een op twee september 2026 geldige Spaanse verblijfstitel*" en "*Verzoeker voert niet aan dat een empadronamiento, SIP-inschrijving, medisch dossier of opvangattest op zichzelf een actuele Spaanse verblijfstitel vormt".*

3.14. Eén en ander klemt des te meer gezien de raadsman in de betrokken mail van 9 juli 2026 zelf stelt dat "*het Spaanse spoor thans concreet verder uitgewerkt (wordt). De familieleden van cliënt in Spanje verzamelen bijkomende bewijsstukken waar het moet blijken dat de cliënt aldaar over een reëel opvangnetwerk beschikt en dat zijn terugkeer naar Spanje praktisch en administratief kan worden voor georganiseerd. Het betreft onder meer een schriftelijke werkbelofte van een Spaanse werkgever alsook een verklaring van familieleden waaruit blijkt dat cliënt bij hen kan verblijven*".

3.15. Tot op heden ligt er echter geen verder uitgewerkt Spaans spoor voor. Dat verzoeker volgens zijn raadsman in deze e-mail verklaard heeft dat hij "*In Spanje een verblijfsrechtelijke positie heeft gekend minstens dat hij daar administratief geregistreerd was en toegang had tot maatschappelijke en medische voorzieningen"* kan niet aantonen dat hij een daadwerkelijk verblijfsrecht had of heeft in Spanje. Er liggen tot op heden geen verblijfsdocumenten voor, waar S.B. in het emailverkeer met de raadsman van verzoeker achter vroeg vermits verzoeker S.B. erop gewezen had dat zijn raadsman over deze verblijfsdocumenten beschikte. De Raad merkt ten andere op dat het betrokken e-mailverkeer erop gericht is aan te tonen dat er voor verzoeker "*een concreet en uitvoerbaar perspectief bestaat buiten België*" en dat de betrokken stukken door de raadsman relevant worden geacht "*in het licht van het ambtshalve advies met het oog op VILO*". Het betreft dus strafuitvoeringsmodaliteiten en het verklaart waarom dit bilateraal e-mailverkeer tussen S.B. en verzoekers raadsman zich niet bevindt in het administratief dossier. Stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift lijkt eveneens vooral relevant te zijn voor strafrechtelijke doeleinden aangezien het een identiteitskaart bevat van een man die verklaart dat verzoeker op zijn adres kan komen wonen. Voor zover begrepen moet worden dat verzoeker hierdoor het risico op onderduiken geïmpacteerd acht, ziet de Raad niet in hoe deze simpele verklaring kan aantonen dat er geen risico op onderduiken meer zou zijn voor verzoeker. Dit kan alleszins niet de vaststelling onderuit kan halen dat verzoeker verschillende aliassen gebruikte (*cfr*. bespreking eerste middel) .

3.16. Verzoekers overtuiging inzake "*de objectief gedocumenteerde Spaanse piste*" klemt des te meer gezien het administratief dossier erop wijst dat verzoeker eerder verklaard had dat hij "*enkel terug [wil naar Duitsland*" en dat *"Andere landen voor hem geen optie [zijn]"* (stukken 55, 59 en 60 in het administratief dossier). Blijkens een nota in het administratief dossier van 26 juni 2026 (stuk 77 in het administratief dossier) begon verzoeker over een Spaans spoor nadat duidelijk geworden was dat het Duitse spoor niet leidde tot een bilaterale overname van verzoeker. Dit probeerde verweerder tevergeefs te bewerkstellingen nadat hij de opportuniteit gemist had om een op 6 april 2024 door de Duitse autoriteiten goedgekeurde Dublin-overdracht van verzoeker op basis van artikel 18 1(b) van de Dublin-III Verordening omdat hij eerder op 17 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in Duitsland had ingediend, daadwerkelijk uit te voeren.

3.17. Ten slotte, daargelaten de vraag of verzoeker dienstig de schending van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn kan opwerpen zonder uiteen te zetten dat de betrokken bepaling niet of niet voldoende werd omgezet in Belgische wetgeving, blijkt nergens uit dat hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een toestemming tot verblijf in een andere lidstaat, zodat hoe dan ook geen schending van voormelde bepaling blijkt.

Het tweede middel is derhalve voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op drieëntwintig september tweeduizendzesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter,
S. HERBOTS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
S. HERBOTS	M. EKKA